

Tartalomból:

Útjelző gondolatok - *Két találkozó között...*

A mi emberünk - *Görbe Éva*

Kopogtató - *Duszin János*

„Tűz a Szentlélek Isten eljövetele. Az isteni szeretet az ember lelkét feltüzesíti, hogy ne csak szájjal, de tettekkel is szeresse az Istent. Erre kell a Szentlélek tüze és ezt kapták az apostolok Pünkösöd ünnepén. Azóta jár körül és tüzesíti a mi lelkünket is a nagy parancsban: a felebaráti szeretetben.”

*Pilinszky János:
Pünkösöd egy új templom falai között
részlet*

Két találkozó között...

Az Angyali Karon számos érdekes téma kerül elő, ami a Háló egészségét érinti és érdekes lehet azok számára is, akik személyesen nem tudnak részt venni ezeken a beszélgetéseken. Ezért későbbiekben is befogunk számolni az AK tevékenységéről, a beszélgetések során elhangzottakról. Áprilisban arról folyt a szó, hogy mi történik két találkozó között a Hálóban. A beszélgetésből készült összefoglalót olvashatjátok most. (a szerk.)

A Hálót nem ismerők

- A HÁLÓ-t nem ismerőket a **személyes élmény**, a szeretetközösség megtapasztalása érintheti meg. Ahol, a HÁLÓ-val találkozó jövevény megtapasztalja, hogy személyesen figyelnek rá, hogy van helye közöttünk. Olyan körbe érkezett, akiknek **van elképzelésük a jövőről**, akiknek vannak közös értékeik.
- A **programok** adta lehetőségeket felhasználhatjuk egymás megszólítására. Egyházközségi találkozók, kisközségi alkalmak jó lehetőséget kínálnak arra, hogy megosszuk társainkkal hálós élményeinket. Ügyeljünk arra, hogy az érdeklődőket legyen hova meghívunk, találkozóra, vagy egyéb alkalmakra (klub, kirándulás, beszélgetés stb.).
- Figyeljünk arra, hogy leendő hálótársunk **milyen szubkultúrából** érkezett. Milyen kapcsolata van a keresztény hittel, az Egyházzal. Mennyire idegenek számára kisközségi világunk jelképei, szokásai? Nem hívő barátainkat lehet, hogy első alkalommal célszerűbb egy koncertre, egy klub alkalomra, egy kirándulásra meghívni. Hívő barátainkat lehet, hogy egy Háló találkozó, vagy egy lelki gyakorlat élménye érintheti meg leginkább. **Legyen türelmünk** újdonsült barátainkhoz! Engedjük, hogy benne szülessen meg a vágy, milyen jó lenne a Háló nagy családjához tartozni!

Akik már voltak HÁLÓ találkozózn

- Milyen **elvárásai** lehetnek a HÁLÓ-val szemben azoknak a barátainknak, akiket már megérintett egy HÁLÓ találkozó hangulata. Milyen **információkra** van szüksége? Van-e közülünk

valaki, aki **személyes felelősséget** érez iránta? Látja-e a lehetőségeket a HÁLÓ életébe való bekapcsolódáshoz? (Hálófa)

- Jó lenne, ha a nem kisközségből érkezett társunkban a HÁLÓ-val való találkozás egyúttal felkeltené benne a kisközség utáni vágyat. Akár úgy, hogy csatlakozik egy, a környéken már élő kisközséghez, akár úgy, hogy megalakítanak egy **új kisközséget**. A helyi bogozók, hálós vezetők mellett számíthatnak a Közösségi Móhely segítségére is.
- Vannak barátaink, akik egy meglévő kisközségből csöppennek be egy Háló találkozóra. ők váljanak **hidemberekké**, hozzák el közösségük értékeit a HÁLÓ-ba, vigyék el a HÁLÓ találkozó üzenetét közösségükbe. A HÁLÓ-val való találkozás lehet egyúttal az Egyházunk gazdagságával, sokszínűségével való találkozás. Így jelenthet akár az egész közösségnek vérátömlesztést, megújulást.
- A HÁLÓ találkozók sokakat rádöbbenenek, hogy milyen óriási felelősségünk van egymás iránt, egymás felé. Ez a felelősség nem merülhet ki az évenként egyszer-kétszer Háló találkozókon való részvétellel. Megérintettségünkkel elköteleztük magunkat egymás mellett, kölcsönösen felvállalva egymás magárahagyottságát.
- Az válik bogozóvá, aki a hálós közösség szeretetét, bizalmát élvezve **megtalálja helyét** közöttünk. Nemcsak fogyaszt, hanem szolgál is.

HÁLÓ Bogozók

- A helyi HÁLÓ élete a **bogozók közösségén** alapszik. Az egymás iránti barátság, bajtársi viszony erőt ad egymásnak, példát ad a külvilág

felé. Segíthetik egymást imádsággal, de információkkal is. Ebben a körben az „**idők jeleire**” válaszok fogalmazódhatnak meg. Ide lehet hívni a HÁLÓ-tól megérintetteket, ha tenni is akarnak a helyi hálós közösség építéséért, ha bogozók szeretnének lenni.

• **A bogozói kör a motorja helyi HÁLÓ-nak.** Fontos, hogy a kör rendelkezzen egy evangélicizációs tervvel. Itt nyílik alkalom korábbi HÁLÓ találkozók kiértékelésére, itt fogalmazódhatnak meg a következő találkozó, vagy egyéb programok körvonalai. A bogozói kör a felelős egyúttal a helyi hálós közösség és a Kárpát-medencei hálós közösség, a HÁLÓ vezetőség, valamint HÁLÓ Iroda felé való **kapcsolatokért** is. ők ápolják a helyi hierarchiával és a civil társadalom képviselőivel való viszonyt. Gondjuk van a Hálóról a helyi médiát tájékoztatni. Mindez a sokrétű feladat csak egy sokszínű, egymást támogató csapat együttműködésével oldható meg.

Angyali Kar

• A HÁLÓ számos bogozói körének egy sajátos színtöltje az Angyali Kar. Az Angyali Karra is mindaz igaz, amit a bogozókra elmondtunk: **a közös identitás, közös szolgálat, kapcsolatok ápolása.**

• Az AK tagjaira azonban többféle különleges feladat is hárul. Mindenki vállalja az AK találkozók zömén, valamint évente legalább két Háló találkozón való részvételt, továbbá egy általa vállalt területen konkrét segítségnyújtást a HÁLÓ közösségének. Így az AK-ra különleges (tagjainak kinek-kinek más és más) szerep hárul többek között:

1. A Kárpát-medencei **Háló képviselőit** a helyi találkozókra.
2. Az Iroda támogatására **Háló Központ** programjain való házigazdai szerepkör ellátásában
3. A budapesti HÁLÓ bogozásban.

Előttünk álló feladat, hogy a korábbinál jobban megosszuk a HÁLÓ közösségével azt a munkát, ami az Angyali karokon zajlik..

Összefoglalva:

Nem véletlen, hogy mind 2009. évi vezetői találkozón, mind az Angyali Karon különleges hangsúlyt kapott az a kérdés: Mi történik a HÁLÓ életében két találkozó között? Az elmúlt két évtizedben a HÁLÓ-ban kialakultak olyan találkozási formák, műfajok, amik jól szolgálják a HÁLÓ céljait, lelkiségét. Ilyenek az 1-3 napos Háló találkozók, lelki gyakorlatok, bogozói tréningek, HÁLÓ táborok, portyák, Bölcsék Köre, Angyali Kar, HÁLÓ Klub, munkacsoport megbeszélések. A HÁLÓ küldetéséből következő, hogy nem egyszeri nagyszabású tömegrendezvényekben gondolkozunk, hanem olyan keresztény, magyar közösségi világ felépítéséhez szeretnénk hozzájárulni, ahol ki-ki látja személyes küldetését, ahol őrzői vagyunk egymásnak, testvéreinknek. Sok esetben nem tudtunk mit kezdeni a két találkozó között eltelt idővel. Jelen beszélgetés és összefoglaló nem végső válasz, inkább gondolatébresztő. Remélem, együttgondolkozásunk hozzásegít bennünket, hogy megtaláljuk személyre szabott helyünket a HÁLÓ-ban két találkozó között.

Összeállította:
Puchard Zoli

Fának születtem, állva élek,
Nem voltam szeszélye a szélnek.
Levél vagy? – azt kell megtanulni,
Nem szabad, csak fölfelé hullni.
(Szabó Éva)

Görbe Évát szeretném bemutatni, Szatmárnémetiből. Személyesen talán nagyon kevesen ismerik a Hálóban, de munkáit sokan láthatták a tavalyi Háló táborban.

Hogyan kerültél Kapcsolatba a Hálóval?

Három évvel ezelőtt történt, kaptam egy felkérést, hogy vezessek le egy táncfoglalkozást a Háló találkozóán. Néptáncban kapcsolatban kellett tartanom egy rövid előadást, majd táncbemutatót és tanítanom is kellett táncot. Visszagondolva nem volt könnyű vállalkozás, hiszen számomra ismeretlen emberek közé mentem, különböző kor-osztályúak voltak és nem tudtam előre, hogy rá tudom-e őket venni a mozgásra, tetszik-e majd nekik az, amit én bemutatok. Következő évben ismét kaptam a meghívást ugyanúgy néptánc levezetésére, és természetesen ekkor már sokkal könnyebb volt. Szívesen elvállaltam, mivel első alkalommal jól éreztem magam, tetszett az, amit ott tapasztaltam. Nem voltam igazi résztvevője a találkozóának, hiszen csak a néptánc foglalkozásra tudtam elmenni, elfoglaltságom miatt eddig még nem tudtam részt venni az egész napi programon és ezt hiányolom is. A Háló nekem egyelőre pár embert jelent, akikkel közel kerültem, akikkel jó volt együtt lenni, beszélgetni, együtt táncolni.

A tavalyi nyári Háló táborba majdnem eljutottál.

Igen, ez alkalom lett volna arra, hogy igazán belekóstoljak a Háló-ba, együtt lehessenek olyan emberekkel, akikkel közös gondolataink vannak és akikkel jól érzem magam, nem csak belecöppenek a programba, mint eddigi éveken.

Sokat segítettél nekünk a táborra való készülődésben: szatmári táncot tanítottál, és képviselhettük a vidékiünket babakiállítással a munkáidból.

Érdekes kihívás volt számomra a téma: Zakeus. Utána kellett olvasnom, milyen volt az akkori viselet, milyen lehetett a személye és azt hogyan tudnám egy babában megmintázni. A másik kérdés pedig az volt, hogy állítsak össze egy kisebb babakiállítást.

Mióta foglalkozol babakészítéssel?

Mindig szerettem a kézimunkát, de ez a babakészítés mindent összefog. Klagenfurtban egy kolostorban láttam, hogy a nővérek mennyi mindent készítenek és itt kaptam a legnagyobb indítást, hogy otthon én is nekilássak. Az első babánál besegített a sógornóm, aki mindig készít valamit saját kezűleg a gyerekeinek. Olyan len-dületet kaptam, hogy három hónap alatt már egy kiállításra való anyagom volt. Kezdtett kialakulni bennem, mit is akarok ezekkel a babákkal. 1996-ban kaptam a felkérést a múzeumtól egy babakiállításra.

Természetesen a babákat nem lehet csak úgy odaállítani, ezáltal már mondanivalója, üzenet-
valója van az embernek. Tudatosan terveztem, életképeket akartam bemutatni: a családot-mely számomra nagyon fontos, aztán az iskolát, mint egyik meghatározó közösséget-itt bemutattam a különböző egyenruhákat, amelyeket én még használtam, szereztem egy padot, ami szintén már múzeumi tárgy, akárcsak a palatábla, aztán a farsangot, de ezek mellett mesefigurákat, különböző karaktereket is megmintáztam. Kétféle babát készítek: szép babákat, melyeket a gyerekek szívesen vesznek kezükbe, és karaktereket, amelyek jobban ki vannak dolgozva: ezeket mindig párban, a jót és a rosszat együtt mutatom be.

Népviseletű babáid is vannak.

Egy szatmári újságíró kért meg, készítenék-e egy népviseletű babát. Addig nem is foglalkoztam a gondolattal, mert nem könnyő megmintázni, tájegységek vannak, nem maradt fenn minden népviselet, nagyon utána kell járni, nem lehet hozzá anyagot kapni. Nem biztos, hogy sikerül eredetivé tenni. De ez is érdekes kihívás volt számomra, megtanultam a népviselet ruhadarabjait.

Kanyarodjunk a foglalkozásodhoz. Testnevelő tanár vagy és több iskolában tanítasz, sőt óvodában is.

Főállásom a katolikus iskolaközpontban van, I-XII osztályokban tanítom a diákokat, valamint az óvó- tanítóképzőben is vannak óráim, és azért, hogy tudjam, mit kell tanítani a képzőben, elvállaltam az óvodai testnevelést. Módszertant tanítok a főiskolán, szeretnék hasznos dolgokat átadni, nem csupán elméletet, hiszen a jövő az ő kezükben van. Négy csoportom van a katolikus óvodában, háromtól hétévesig. Azért tartottam fontosnak, hogy óvodában is tanítsak, mert a bőrömmön akartam érezni, milyen a kicsiket tanítani, milyen problémák adódhatnak. Meg kell mondanom, hogy nagyon nehéz, az összes erőmet kiszívják, nagy odafigyelést igényelnek, minden gyerek más és most egy kis kritikával had éljek, baj van a neveléssel. Sok gyerekkel

nem foglalkoznak otthon és az ilyen gyerekekkel nagyon nehéz bánni. Az energia nem a tanításra megy el, azt örömmel teszem, hanem a fegyelmezzéssel. Ugyanez a helyzet az első osztállyal is. Sok szülő az iskolától várja a nevelést és így nagyon nehéz.

Tudsz-e hatni valamilyen formában a szülőkre?

Úgy érzem, először el kell fogadjanak. Én talán az átlagosnál szigorúbb vagyok, de nem tudom becsukni a szememet, amikor helytelen magatartást látok. Egy pozitív élményemet had oszszam meg: kicsiknél gond volt a bukfenctanulásával. Egyik nap egy másodikos kislány azzal fogad, hogy neki már elég jól megy a bukfenctanulásban. Tehát ez egész család részt vett a bukfenctanulásban. Meghatott, hogy a szülők részt vettek abban, amit kérek tőlük, mert van olyan gyerek, aki félénkebb és otthon is rá kell dolgozzon.

Érdekes jelenséget figyeltem meg, amikor megkezdtem pályafutásomat, az V-VIII osztály nagyon tevékeny volt, ezzel szemben most le van lassulva, átvette szerepüket az I-IV osztály. A IX-XII osztályosok pedig szinte teljesen el vannak lustulva. A kicsiket a szülők autóval hozzák, nem tartom jó dolognak, hogy ennyire kímélik, a járás nagyon fontos lenne, az iskolában mozog valamennyit, de inkább ül, aztán hazamegy és otthon megint leül, nassol és akkor itt van a kérdés, beszélhetünk-e egy egészséges nemzedékről.

A testnevelésnek az iskolában van egy programja, de te újításokat is bevezetsz.

Igen, van egy program, de engem mindig érdekelt, mit lehet egy gyerekből kihozni. Először tanítok kicsiket. Számomra is nagyon új a hároméves gyerek megtornáztatása. Érdekes kihívás volt számomra. Ha le tudom kötni, csinálja, amit mondok, ha nem, akkor egyszerűen faképnél hagy és visszafordul a játékaikhoz.

Sok szakkönyvet tanulmányoztam, de olyat nem találtam, amelyik ezzel a korosztállyal foglalkozna. Kitaláltam egy olyat, hogy játszóteret állítok fel, egy pályát, egyiken egyensúlyozni kell, a másikon végigszaladni, megint egy másikon ugrani. Mintha egy kiránduláson lennénk: át-megyünk a hídon, hegyet mászunk, beleugrunk a tóba, kúszunk-mászunk az alagútban, a barlangban. Hihetetlen, hogy mire képesek a kicsik.

Különösen a kicsiknél a kreativitásodtól függ az óra, hiszen nincs tananyag.

Hát igen, utánozzuk az állatokat. Nagyon jó az, hogy szívesen kúsznak-mászunk, négykézláb járnak, az egyensúlyérzékük fejlődik, ez hasznukra fog válni később a tanulásban, a beszéd-készség fejlődésében. Azért teszem ezekre a hangsúlyt.

Nagy ajándék vagy azoknak az óvodásoknak, akikkel foglalkozol. Egy óvónőnek nincs alkalmatlan szinten foglalkozni a gyerekek testnevelésével.

Természetesen, és egy óvónő nem merne olyan dolgokat csináltatni a gyerekekkel, mint amit én csinállok. De én ott vagyok köztük, látom, hogy mire képesek, hol a határ, meddig lehet velük elmenni és én csak ezzel foglalkozom.

Milyen jó lenne, ha más óvodában is lenne ilyen foglalkozás.

Igen, nagyon jó lenne, de nem hiszem, hogy sokan vállalkoznának rá, vagy nem vennék olyan komolyan, mert nagyon nehéz. Én viszont szeretném, ha látszana az, hogy foglalkoztam velük, hogy ott voltam és nem csak eltelt az idő. Ha én határozhatnám meg a tanügyi fizetéseket, az óvónőknek és a tanítónőknek adnám a legmagasabb fizetést.

Egyházi iskolában tanítasz, mit jelent ez számodra? És azt is tudom, hogy osztályfőnökként a gyerekek lelki fejlődését is szíveden viseled.

Nagyon szeretek itt tanítani. Amikor először kaptam a felkérést, hogy tanítsak egyházi osztályokban, akkor még nem volt egyházi iskola, úgy éreztem, hogy ezek a gyerekek másabbak, talán még nincsenek annyira megfertőzve a világtól, másképpen tudok velük szót érteni, jobban figyelnek. A testnevelési óra nem csak vezényszavakból áll, hanem helyzetek adódnak, melyeket meg kell oldani, a tornaórán mutatkozik meg leginkább a gyermekek jelleme. Osztályfőnökként próbálom egyengetni útjukat, sok téma előkerül és vannak az úgynevezett lelki hétvégék. Tulajdonképpen hivatalosan egy hétvége volna egy évben, de a gyerekek kérésére többször is kimegyünk a szokondi lelkigyakorlatos házba. Sok mindenről tudunk ilyenkor beszélni, kitérhetek a tapasztalt hiányosságokra is, kapcsolatteremtő, önismereti gyakorlatokban vesznek részt a gyerekek, ebben mindig vannak segítők, amihez én nem értek, azt levezeti más és próbálok lehetőséget adni arra is, hogy amit velem esetleg nem beszélnének meg, azt egy másik szakemberrel megbeszéljük.

Mindamellet, hogy így lefoglal a tanítás, még versenyeken is részt veszel.

Igen, edzősködöm. Ebben az iskolában kosárlabdázásra van lehetőség. Ez az év volt számunkra a legsikeresebb, több csapattal is részt veszek a kosárlabda bajnokságon. A fiúcsapat lett a megyében a legjobb, a zónabajnokságon harmadikok lettünk. A lányokkal második helyet értünk el és olyan iskolákat győztünk le, ahol nem ilyen kicsi létszámmal vannak, mint mi, esetleg nagyobb tornatermük van. De ha az ember dolgozik, eredményt ér el. Az utánpótlást is elkezdtem, az I-IV osztályban felfedeztem néhány tehetséges gyereket, összefogtam őket és egy délutánt rájuk szánok

Hogyan köteleződtél el a hagyományörzés mellett: néptánc, kézműves dolgok?

Először is szeretek mindent kipróbálni. A néptánchoz semmi közöm nem volt. A hetvenes évek végén kértek fel, hogy a szatmári táncházban párja legyek egy oktátónak. Eleinte nagyon gyér volt a műveltségem a magyar táncokban.

Aztán elkezdtem néptánc oktató programokon részt venni és szépen letisztultak bennem a különböző tájegységek táncai. Korábban volt néptánc csoportom is az iskolában, amikor a sportolási lehetőségeink korlátozottak voltak, de ma már nem jut idő erre is.

Többször tapasztaltam, hogy kapásból idézel egy verset, vagy valakinek a művéből. Jut időd olvasásra?

Évközben szinte csak szakkönyveket olvasok, most éppen szalagtűzéshez keresek anyagot. A tanítás nekem hobbi, azért vállalom ennyi mindent, mert szeretem csinálni. A vakációban azonban elengedem magam, babákat készítek, zenét hallgatok, olvasok.

Mindezek mellett van egy családod is.

A szűkebb családom, a férjem, a szüleim és a kutya. Ők mindenben támogatnak, nélkülük nem tudnék ennyi mindennel foglalkozni.

Visszakanyarodnék kicsit a Hálóhoz. Nagyon elfoglalt vagy. Az érdekelne, látsz-e esélyt arra, hogy tartsd a kapcsolatot a Hálóval, velünk? Igen, sőt például egy hétfői találkozón szívesen részt vennék, ha most még nem is tudok egyhetes programon részt venni. Nagyon érdekel, mit ad a Háló az embereknek. Egyelőre csak pár emberen keresztül tudtam érezni, mi is a Háló.

Még egy kérdésem van, meg tudnál-e fogalmazni egy életmottót?

Szabó Éva verse jut eszembe:

*Fának születtem, állva élek,
Nem voltam szeszélye a szélnek.
Levél vagy? – azt kell megtanulni,
Nem szabad, csak fölfelé hullni.*

Kujbus Márta

Dsida Jenő A Dónát kápolnánál

„Hiszek a hitben,
a bátorságban,
az élet minden
körülmények között
megmaradó szép-
ségében. Hiszek
a mindenható
mosolygásban”
(Dsida Jenő)

Sokat gondolkodtam, mit ajánlanék másoknak olvasni, meghallgatni. Vannak kedvenc témáim, íróim, mégis Dsida Jenő verse mellett döntöttem, aki Szatmárnémeti szülőtte. Sajnos mostanában ritkán olvasok verset. Gimnazista koromban egy-egy költő egész kötetét is elolvastam. Csodálom azokat, akik bármikor idézni tudnak kedvenc versükből, költőjüktől. Bennem nincs meg ez az adottság.

Dsida Jenő verse: **A Dónát kápolnánál** úgy került szóba, hogy egyik pap ismerősömmel beszélgettünk és a szatmári egyházmegye kedves helyeit, templomait, a helyieken kívül kevésbé látogatott kápolnáit emlegettük. Így jutott eszébe a szatmárhegyi, pontosabban az erdőhegyi Szent Donát kápolna, erről pedig Dsida Jenő verse. Feljegyeztem magamnak, hogy szeretném elolvasni ezt a verset és kicsit keresgéltem a költőről is. Korábban úgy éreztem, hogy Dsida Jenő költeményei nekem túl szomorkásak. De rátaláltam hitvallására, melyet a címben idéztem. Mi ez, ha nem kitörő életöröm, minden körülmények közötti optimizmus, hálaadás?

Egy visszaemlékezésben így írtak róla: „Dsida Jenő egyénisége elütött a történelemmel viaskodó hitvallóktól, ő nem a végzettel kívánt pereskedni, egyszerűen énekelni akart: a természetről, a szerelemről, az ifjúságról, akár a késő romantikusok.” Azt kell mondanom, nem egészen értek ezzel egyet, mégpedig a **Psalmus Hungaricus**, Magyar zsoltár miatt. Egyik leghíresebb verse, melynek létezését megpróbálták örökre elfelejteni, vagy inkább eltörölni? Természetesen az iskolában nem tanultam erről a versről, sőt egyáltalán Dsidáról sem tanultam. Nem mondom újat azzal, más nemzeteknek mit jelent saját nemzetiségük, hogyan dicsérik. Nekünk miért kell felejteni? Mindenki találhat rá választ, ha egyáltalán foglalkozik ezzel a gondolattal.

Kujbus Márta

Tanít a gyerek....

Hittanóra a hetedik órában. Elég lehetetlen időpont, a gyerekek fáradtak, éhesek – magamban mindig megemelem a kalapomat azok előtt, akik mégis bevállalják... Most mégis csak a csoport töredéke ücsörög az óra előtt a padokban – a többieket „halaszthatatlan” táncpróbára csábította a konkurencia. Meglátva a szent maradékot – kerek 3 szem tanulót – már látom is lelki szemeim előtt, hogy mi mindent fogok az elmaradt hittanóra helyett csinálni otthon. Aztán - mint oly sokszor – újra szembesülök azzal, hogy hitoktatóként legalább annyit tanulhatok a nebulóimtól, mint amennyit - esetleg(?) - ők tőlem...

Az történt ugyanis, hogy ezek a kitikkadt kis katekumenek, ahelyett, hogy éltek volna a felkínált lehetőséggel, és elvihartak volna megtölteni éhes bendőjüket, azt kérték, hogy inkább: beszéljünk... A maguk 11 éves eszükkel, szívükkel, még nem felejtették el teljesen, amit, mi „okos” felnőttek oly sokszor: hogy, nem csak kenyérrel él az ember, néha egy jó beszélgetés százszor fontosabb lehet a korgó gyomornál... Ekkor szégyenültem meg először, de tovább is van a történet...

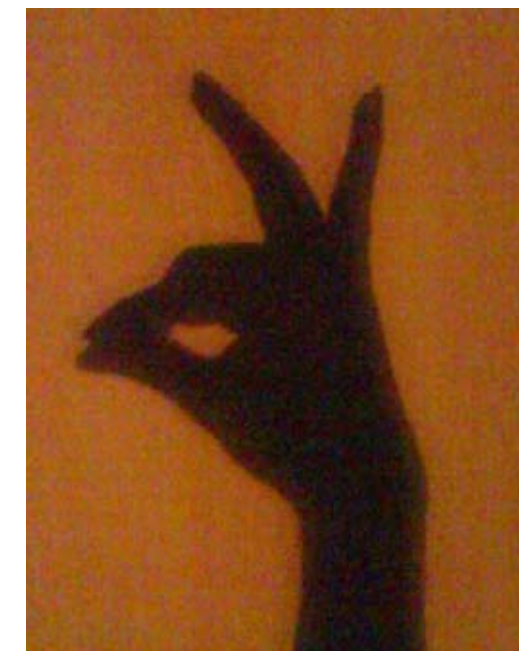
Vártam, hogy a beszélgetés majd bizonyára televíziós sorozatokról, „celebek” botrányairól, jobb esetben mobilok csengőhangjainak elemzéséről szól, de nem. Úgy a második percben az egyik kiskamasz odafordult a másik felé és megkérdezte: mondd csak, milyennek látsz te engem...?

Éreztem, hogy drámai események közepébe csöppentem és érdeklődve figyeltem, hogyan is

oldják meg egymás közötti konfliktusukat. Miközben hallgattam a párbeszédüket, magamban felsóhajtottam: milyen jó lenne, ha később se felejték el a technikát! Kertelés, mellébeszélés nélkül hangzottak el olyan mondatok, kérdések, amit mi megcsontosodott lelkű, óvatoskodó felnőttek, csak hosszú bevezetés után merünk megfogalmazni, akkor is általában csak virágnyelven, - mert, hát: „jobb az óvatosság...” Ilyen egyszerű mondatokból tartottak bemutatót a diákjaim: „azt érzem veled kapcsolatban, hogy...”, „nagyon rosszul esett, amikor...”, „figyelhetnél egy kicsit jobban arra, hogy...”, „elmondhatnád, hogy mi bajod velem”...

Úgye, hogy nem hangzik túl bonyolultnak... Próbáljuk többször a szánkra venni mi is ezeket a szavakat! Szerintem megérné: kevésbé mérgeznének a ki nem mondott sérelmek, tisztázódnának félreértések – boldogabb lenne a világunk.

Szénássy Judit

Bemutatkozunk:*Partium - Családos kisközösség***1. Megalakulásunk körülményei „anno...”
Szokatalan a közösség neve, vajon mit rejt?**

A mi családos közösségünk az END mozgalomhoz tartozik.

Ez azt jelenti, Együtt Nagyasszonyunk Dicsőségére, amely Franciaországból indult és Magyarországon igen elterjedt. Először Déván alakul két csoport, már közel 20 éve és az ő támogatásával alakult meg a mi Csernakeresztúri csoportunk, 2001 februárjában. 6 házaspárral indult, de sajnos egy pár éve megcsappant a létszámunk, jelenleg 4 házaspár a tagja: Makai István és Mónika, Lőcsei József és Ildikó, Pápai László és Franciska, Nisztor István és Éva.

2. „Működési szabályzat” - avagy legfontosabb alapelveink. Működés? Nehézségek, de megy!

Havonta egyszer találkozunk, egy házaspár készül egy előre megbeszélt témával, melyhez általában mindenki hozzászól a saját élettapasztalatából példázva. A papunkat is meghívjuk minden találkozóra és ha teheti el is jön. Tegnap este (2009.04.04) volt éppen az e havi találkozásunk, és a kommunikáció volt a témánk. Ezek a találkozók segítik a párkapcsolatokat, illetve családon belüli problémák könnyebb megoldását, megerősítene a hitben és ezáltal kialakult egy jó közösség, egy nagycsalád. A hétköznapiakban is szoktunk egymásra figyelni, imádkozni és támogatni egymást.

Évente adventben van egy lelki gyakorlatunk, illetve december 8-a körül (szeplőtelen fogantatás ünnepe) tartjuk az “igen” napját, mikor egy igennel elkötelezzük magunkat tovább az END-nek. Ezen kívül szeptemberben Családkonferenciára szoktunk menni, melyet a Gyulafehérvári egyházmegye családpsztorációs irodája szervez. A Hálóval 6 éve vagyunk kapcsolatban a Makai házaspár által. Részt vettünk több találkozón és Déván már 6 alkalommal szerveztünk mi is.

3. „Amibe jók vagyunk”

Számunkra az, hogy egy közösséghez tartozunk, nagyon sokat jelent. Lelkileg fejlődünk, össze tudjuk szedni a gondolatainkat, jobban megfogalmazzuk mondanivalónkat, erősödünk a hitben, tisztábban látjuk jövőnket és tudjuk, hogy mit akarunk.

4. „Itt dökög a szekerünk...” - gyenge pontjaink

Furiknak számítunk, s emiatt a toborzásunk is nehéz. Sajnos nehéz más házaspárokat bevonni, megszólítani, mi furcsának tűnünk az átlagember számára. El is neveztek bennünket “szent családosok”-nak, de ez minket nem zavar, ahol lehet és amikor lehet hirdetjük az evangéliumot és bízzunk abban, hogy jó példát mutatunk.

**5. „Így lazulunk...”
- alternatív programjaink**

Megünnepeljük a születésnapokat, kirándulunk, zarándokutakra járunk együtt, szervezünk farsangi és szilveszteri mulatságot, s nem utolsósorban dolgozunk az egyházközösségben is.

**6. „Nem csak kenyérrel...”
- közösségünk legnépszerűbb olvasmányai**

Különös olvasmányaink nincsenek, mindenki azt olvas amit éppen jónak lát és ami foglalkoztatja. Az igen napján igen-t mondunk az END-re, amint már írtam, emellett évközben különböző tevékenységeket folytatunk, ahol kezünkbe vesszük és olvassuk Szentírást is:

ÁHITAT - Minden nap ízelem az Úr jelenlétét és hagyom, hogy vezessen.

SZENTÍRÁS OLVASÁS - Táplálkozom Igéjével, és tanúságot teszek szeretetéről.

IMA - Naponta imádkozom házastársammal, gyerekeimmel.

ÉBERSÉG ÓRÁJA - Havonta időt szánok arra, hogy házastársammal leüljek beszélgetni önmagunkról Isten jelenlétében.

LELKIGYAKORLAT - Évente egyszer elvoulunk az élet zajából számot adni, mérlegelni, egymásra figyelni és elfogadni, megérteni Isten akaratát életünkben.

HAVI TÉMA - Közösen beszéljük meg havi témáinkat, hogy hitünkben növekedhessünk.

MAGNIFICAT - Naponta elismételjük Mária szavait: “Magasztalja lelkem az Urat...” összes END- s testvérünkkel.

**7. „Nem csak igével...”
- közösségünk sláger étele-itala**

A havi találkozót témazárás után, egy agapéval folytatjuk, ilyenkor egy szendvics, egy pohár bor vagy sör és sütemény a menü.

Dulău Dianna

Milyen információkat adnál magadról egy nagyobbacská névjegykártyán?

1966. április 17-én születtem Csepében (egy magyar falu Kárpátalján, közel a határhoz). Középiskolai tanulmányaimat is itt végeztem, ukrán és orosz nyelven, mivel a szovjet rendszer alatt nem volt magyar iskola. Ezután villanyszerelői szakközépiskolát végeztem Munkácson. Ezt követően 2 évig határőrként szolgáltam a Krim-félszigeten.

Leszerelésem után gyerekkorom óta űzött hobimmal, a focival kerestem egy ideig a kenyerem. Közben 1990-ben megnősültem s azóta is boldog házasságban élek Duszin Zsuzsannával, aki tanítónőként dolgozik. Született két gyermekünk: egy fiú, ifj. Duszin János (1991) és egy lány, Duszin Bernadett (1995). Nagyon örültünk, hogy őket már magyar iskolába járathattuk, fiunk jelenleg végzős a Munkácsi Szent István liceumban, míg Bernadett 4-es a Beregszászi Bethlen Gábor gimnáziumban. Jelenleg egy magánvállalkozást vezetek, amiből az egész család kiveszi a részét. Működő és márványból készítünk különböző munkákat, s emellett még méhészkedünk és kertészkedünk. S a szabadidőnkben focizunk vagy horgászunk a családdal.

Hogyan hálózódtál be?

Több éven keresztül jártunk gyalogos zarándokútra Máriapócsra, és Orosz István atyán egyszer egy hálós póló volt. Én rákérdeztem, hogy ez mi, s ő elmesélte nekem. Első hálótalálkozónk Debrecenben volt, ami nagy hatást gyakorolt ránk. Attól kezdve mi is a tagjai vagyunk.

Mi lelkesített anno?

Mi lelkesített... ez egy jó kérdés. Először, mindig is vágytam, hogy Kárpát-medencei magyarokkal találkozzak és ismerkedjek. Másodszor, itt olyan emberek vannak, akiktől sok jó példát lehet venni.

Fel tudnál idézni nekünk egy olyan konkrét élményedet, ami nagyon hálósnak mondható?

Egyik legnagyobb hálós élményünk, a csopaki tábor, ahová kerékpárral érkeztünk. Ráadásul itt először fordult az elő, hogy a tábori focibajnokságot Kárpátalja nyerte.

Mi lelkesít mostanság?

Az, hogy mi lelkesít egy tág fogalom. Az élet legapróbb örömeiből is erőt tudok meríteni. De ha konkrét dolgokat szeretnék kiemelni, akkor az Istennel való kapcsolatom elmélyítése, családom, barátaim, sikerek a munkámban, a természet és minden, ami jó.

Te kihez kopogtatnál be hálós ismerőseid közül?

Én Nisztor Istvánhoz kopogtatnék be.

A húsvét utáni vasárnap evangéliuma Tamásról szól. János leírásából láthatjuk, hogy nem csak ő volt hitetlen, hanem mindenki körülötte. Amikor először eljött hozzájuk, Jézus éppen úgy megmutatta sebeit a többieknek is. Tamás – és korábban a többi tanítvány – nem azt nem hitték el, hogy az a személy, aki megjelent közöttük, az egy élő ember, hanem azt, hogy halott volt. Ezért mutatta meg nekik Jézus a halálos sebeit. És ezekben a sebekben ismerték fel őt. Addig ugyanis nem hitték el, hogy a feltámadáshoz a halálán át vezet az út.

Pedig csakis a halálból fakad a feltámadás. Egész életünkben a kudarcokból lépünk előre. Válságainkból vezet az út a továbblépés felé. A siker lefékez, a hiba, a kudarc és az elégedetlenség ösztönöz. A megoldások a problémákból fakadnak, nem a békésen hömpölygő elégedettségéből.

Idézz fel életedből egy kudarcot, és gondold végig mi mindent változtattál meg a megtapasztalt hiányból fakadó vágyak hatására!

Ha a többi tanítványnak is ugyanarra a bizonyítékra volt szüksége, miért csak Tamást hívjuk hitetlennek? Azt hiszem azért, mert három nappal a kereszt traumája után ő nem volt ott a többiekkel. Nem tudjuk merre járt, milyen elintézendő dolgai voltak. De valahol egyedül csavargott, nem mert szembenézni a ténnyel, hogy reménysege meghalt. Kiszakadt a közösségből. És Te megfutamodtál már valaha a kudarcokkal való szembenézés elől? Volt már, hogy nem fogadtad el a többiek tanúságtételét? Téged miért nevezhetnének hitetlennek?

Pedig a társadalmi szolidaritás legelső helyszíne a család mellett a közösség. Az odafigyelés, a problémák feltárása és a segítség legkönnyebben személyes ismeretségeken keresztül történik. A kisközösség az a méret és látóhatár, amit még be tudok fogni. A közösségben élem meg és tanulom a társadalmat. Itt érzékelem legelőször a mások iránt való felelősség érzését.

És Te miben nyújtasz segítséget a közösség tagjainak? Megengeded, hogy Téged is kicsinek és gyengének lássanak? Megengeded, hogy segítsenek Neked?

Pedig a közösség a józan közép helye. Az a hely, ahol levetkőzhetjük a világ által sugallt szélsőségeket, de megőrizhetjük indulatainkat és bátorságunkat. A válság, a kudarc, a probléma, a trauma nehezen értelmezhető és relatív fogalmak. A közösség a józan hang helye kell, hogy legyen. Nem hangos politika, mely egyoldalú. Nem média, mely mindent felfúj. Nem vakság, mely semmit sem vesz észre, mindent elken és letagad.

Hogyan tekintesz a pénzügyi és társadalmi válságra? Pánikban vagy? Segítesz másoknak is, hogy realisan nézzenek szembe a mai nap kihívásaival?

Ma, 2000 évvel Krisztus után, túl évszázadok történelmi megpróbáltatásain és rengeteg személyes botlásán – hatmilliárd ember napi kudarcain – reményünk sokkal erősebb, mint valaha. Egyre szélesebb tapasztalatokra támaszkodva reméljük, hogy mindig a kudarc után jön a fejlődés, a válság után a jobb élet, a halál után pedig a feltámadás.

Koncz András

Ilyenek voltunk: vadak és jók

A lelkéssel folytatott beszélgetés utáni reggelen elég korán keltem, s kimentem a faluba. Az utcákon mindenütt színes fejkendős asszonyok nyüzsögtek, s természetes parasztok birkabőrben. Szemmel látható volt, hogy vásárnap van. Sétálás közben a templomhoz értem, s mivel éneklést hallottam, bementem. Meglepetésemre a korai óra ellenére tele volt a templom paraszttal, ám mégis ilyen látványt nyújtottak! Kevés fiatal férfi volt közöttük, ám sok magas, méltóságteles paraszt, akiknek hosszú ősz hajuk csaknem a vállukig ért. Úgy festettek, mint egy nemzet pátriárkáinak gyülekezete. A nők a templom másik részében foglaltak helyet, szintén nagy számban, öregek és fiatalok egyaránt.

Csak énekeltek, de annyi komolyság és szív volt benne, hogy teljesen megfogott, noha a versszakok közötti átmenetet hosszú remegtetéssel oldották meg, ami más körülmények között elég komikusan hangzott volna. De a korai óra, az emberek tiszteletteljessége és elmerülése, a mindenféle ceremónia és külsőség hiánya, amely csupán testi istentiszteletet tett volna lehetővé, valóban nagyon hatásossá tette a misét.

Később megtudtam a lelkészről, hogy ez bevett gyakorlat piacos napokon, s néha a hét minden egyes napján. Az egyház nem írja elő, teljes egészében önkéntes.

Mindig is nagyra értékeltem a katolikus egyházban, hogy ilyen korán is tartanak istentiszteleteket a dolgozó embereknek. S egy utazónak kevés dolog árulkodna jobban az emberek őszinteségéről, legalább az Úr tiszteletében, mint az egyszerű dolgozó emberek látványa, akik kora reggel a kőpadlón térdelnek az oltár előtt, ahogyan az mindennap látható a katolikus templomokban.

De ez a protestáns reggeli istentisztelet még inkább mentes volt minden külsőségtől, s sokkal ünnepélyesebbnek tűnt.

A magyar nép vallásossága roppant megnyerő és szembeszökő. Nem is tudom, hogyan lehetne

szemléltetni. A nemzet – noha fiai gyors felfogásúak és intelligensek – egyáltalán nem metafizikai jellegű. Nem szeretik az elvont következtetéseket, s gyakorlatiasságukkal sokkal inkább az angolokra emlékeztetnek, mint a németekre. Talán ebből következik, hogy történelme során sohasem terjedt el az országban a szkeptikus filozófia. A francia hitetlenség, vagy a német racionalizmus sohasem tudott gyökeret ereszteni itt. Azt el kell ismerni, hogy általában azok az emberek a leginkább bigottak a világban, akik sohasem kételkednek. Ez azonban, úgy tűnik, nem igaz a magyarokra. A különféle vallási irányzatok hívői csodálatos békében élnek egymás mellett. Evangélikusok, kálvinisták, katolikusok és reformátusok, zsidók és keresztények, szinte egyetlen más országban sem tapasztalható jóindulatot és szívéllyességet mutattak egymás iránt. A magyarok vallásossága ennek ellenére egyedülállóan mély és valódi. EGY ISTENBEN hisznek, olyan őszintén és tiszteletteljesen, amilyet csak a korai zsidó pásztorok érezhettek.

Alig akad olyan református porta az országban, ahol ne lenne Biblia, amit szorgosan forgatnak is. A lakosság rendszeresen jár az egyházi prédikációkra és összejövetelekre. Ez a jelenleg azonban különösen a népi költészetben és nyelvben szembetűnő. A „magyarok Istenéhez” fohászkodnak, ahogy talán az izraeliták imádkozhattak Jehovához, az „ő Istenükhöz”, a nemzet védelmezőjéhez, mindenki atyjához. Én a magam részéről ennek a vallásos érületnek tulajdonítom a nép mély erkölcsösségét és igazságszeretetét.

(Charles Loring Brace: Magyarország 1851-ben. Kiadta az Attraktor kiadó 2005-ben. Ford. Vida István Kornél)

Jean Vanier nyomán:

Keresztény lecke a kanadai vadlibákról

Tény: A vadlibák csoportosan, V-alakban szállnak. Repülés közben mozgatják szárnyukat, s a levegő felhajtó ereje fenntartja a következő libákat. Így lehetséges, hogy 71%-kal hosszabb távolságot tudnak megtenni, mint ha csak egyetlen párr repülne együtt.

Lecke: Ha egymást segítve dolgozunk, s a közösségi szellemben végezzük a munkát, sokkal gyorsabban és könnyebben érjük el a célt.

Tény: Ha egy vadliba kirepül a sorból és egyedül próbál célhoz érni, azonnal lelassul, mert nem segíti őt többé a levegő emelő hatása, amelyet a többi vadliba szárnycsapásai biztosítanak számára. Így gyorsan visszarepül a sorban, hogy könnyebbé váljon a repülése a társai erőfeszítése által.

Lecke: Ha van annyi eszünk, mint egy kanadai vadlibának, akkor együtt dolgozunk a közösséggel, a közös cél érdekében.

Tény: Amikor a vezető vadliba elfárad, egy másik veszi át helyét az élen.

Lecke: A közösségben el kell Fogadnunk egymásra utaltságunkat, s a megfelelő pillanatban átadni vagy átvenni a munkát éppúgy, mint a vezetést.

Tény: Repülés közben a hátsó vadlibák hangosan gágognak, hogy az elsőket erőfeszítéseikben biztassák.

Lecke: A közösség nem létezhet szurkolók nélkül, fontos, hogy a „gágogás” biztató legyen.

Tény: Ha egy vadliba megbetegszik, két társa leszáll vele, s addig együtt maradnak, amíg meggyógyul vagy elpusztul. A libák ezután visszatérnek a saját közösségükhöz, vagy hármasban, vagy már csak kettesben, olykor egy másik közösséggel repülnek, még el nem érik a sajátjukat.

Lecke: Ha annyi együttérzés lenne bennünk, mint a vadlibákban, átsegítenénk egymást a nehéz időkön, ahogy ők teszik.

